

ik iemand een zeikerd vind, dan zeg ik dat. Of in de krant zetten. Omdat ze ervoor gestudeerd hebben om iets te vinden. Dit is goed en dit is slecht. Ik zeg wat ik te zeggen heb. Al is het een zaal vol. We zijn verdwaald. Horen jullie wat ik zeg? We stelden niets voor. We hebben het leven niet omarmd. We dachten dat pijn er niet bij hoorde. U mag huilen als u wilt. We hebben het verprutst. Huilt u gerust. Nog nooit vertoond, een hele zaal in tranen. Niemand hoeft te weten hoe het was. Doet er niet toe. Eenmaal komt de tijd, dan zal ook deze tijd die goede oude tijd zijn. Pink dat traantje maar weg. De hele zaal in tranen, we gaan de krant nog halen. Hoe oud zal ik inmiddels zijn, vijftig? Minstens. Listen, I go a long way back. We weten te veel en doen te weinig.

Er komt een dag dat de gestoorde aan de beurt is, de gestoorde binnenin. Die dag komt, geef ik op een briefje. Het kan de laatste dag zijn, als Magere Hein de deurklink al in zijn handen heeft. Je ligt te rochelen in je bed. De gestoorde neemt het heft in handen, afgelopen met het redelijk zijn, het inleven, het inschikken. Of eerder, de dag dat u te horen krijgt: u gaat eraan. Of nog eerder. Bij mij nog eerder. Ik kreeg het benauwd, het werd me te veel, ik moest naar buiten. Ik hield van haar en zij hield van mij. En dat bleef zo. Frisse lucht. Op den duur komt zekerheid je neus uit, doodziek word je ervan. De gestoorde nam het woord, er moesten wat draden doorgeknipt. Listen. Als je weg moet kun je kiezen. Je maakt even een ommetje en komt nooit meer terug. De weg van de lafaard.

Je moet er eerlijk voor uitkomen, gewoon zeggen dat je weggaat. Anders halen ze zich in de kop dat je ergens ligt te ontbinden. Even door de zure appel heen bijten. Ik stop ermee, zeg je, het is afgelopen. Recht in hun gezicht zeg je het. Jullie zijn schatten, zeg je, maar ik moet weg. Je smijt de deur achter je dicht en nooit meer omdraaien. Denk erom. Niet bellen 'ik mis je zo'. Alles, maar in ieder geval niet slap. Je hebt gezegd waar het op stond.

Echt flink is blijven, dat weet ik wel. De echte kerels blijven. Die knikken wat ja en nee, ze bewegen hun hoofd, ze horen het aan de toonhoogte. Ergens tussen ja en nee in. Antwoord wil ze toch niet, ze wil iets om tegen te praten.

- Tiemoleetaarie.
- Hm, hm.
- Tartatatata.
- Nwoagh, nwoagh.
- Rataleataratee.
- Nouw, nouw, nouw.
- Piedelepiedelamatoe.
- Pwaob, pwaob.

Zo kun je het wat jaartjes volhouden.

Of je maakt het zo bont, dat zij er een punt achter zet, niet jij. Moet je wel geduld hebben. Sommigen blijven gewoon, je kan hoog of laag springen, ze blijven. Ze proberen te begrijpen, cijferen zichzelf weg. Ze was lief, erg lief. Ze was mooi, je kon met haar lachen, we vreeën, ze was slim, vruchtbaar. Dat was het niet. Daar zit het hem allemaal niet in.

Thuiskomst. Niets aan de hand. Toch iets vreemds. Het oude en vertrouwde stelt zich opnieuw voor. Er is iets veranderd maar wat? Zoals een bekende die zijn snor heeft afgeschoren. Ik doe de deur van de kinderkamer open. Op een verdwaalde hijskraan na helemaal leeg. Heb ik hem voor zijn verjaardag gegeven, nooit heb ik hem ermee

zien spelen. Dat ik weet. Toch moet hij hem een keer in elkaar gezet hebben. Daar staat hij, afgemonteerd. Verder nog wat? Wat van mij is, heeft ze achtergelaten, tandenborstel, krabbertje. De hoofdzaken. De stapel verpakkingsmateriaal die me dagelijks omhulde is verdwenen. Meegenomen.

Ik huil nooit. De deur achter me dichtgegooid, ik sta buiten, achter is alles nog bij het oude. Op een paar details na. Maar die lucht, die frisse lucht. Opnieuw beginnen. Al zit je thuis, tussen je eigen spulletjes en de mensen van wie je houdt en zij houden van jou. Een vreemde blijf je toch. Prikkelend kan dat zijn, vreemd in je eigen huis. Nu niet meer, kan mij het schelen, het maakt me niet uit waar ik ben, ik doe gewoon wat ik ga doen. Ik ben de verpleegster die door de gangen van het ziekenhuis snelt van de ene kamer naar de andere.

Geen film of er is een vrouw. Die vrouw moet veroverd worden. Boeken zonder vrouw zijn niet om door te komen, boeken zonder vrouw worden niet verkocht. Het leven zonder vrouw is niet om door te komen. Als het zomer wordt, de winterjassen gaan uit en de tieten gaan deinen. De Noordzee in de straten. Ze doen het erom. Waarom winden hoge hakken me op, tieten, zwarte nylons, lippenstift? Dat kan toch niet in onze genen besloten zijn? Aanpraterij, met de paplepel ingegoten, hoe weet ik niet, dat is het achterbakse van sluikreclame. Het moment dat we onze koppen boven de rand van de wieg uitstaken begon de hersenspoeling. Televisiereclames zijn niet voor wasmiddelen, voor lippenstift, voor bh's, drinkontbijt, shampoo, badschuim. Die spullen zijn dekmantels, dekmantels voor sluikreclame, sluikreclame voor het verschijnsel vrouw. Probeer ze maar eens links te laten liggen, die vrouwen, je kijkt en je kijkt en je verlangt en je denkt er weer een gevonden te hebben waarin je volledig kunt opgaan. Daar komt ze met haar probleempjes, de pijntjes, haar verleden. De liefde is nog pril. Zeg maar wat je dwarszit, schatje, zeggen wij, de mannen. Onze oren wijd open, ja knikken onze nekken. En de vrouwen lozen, dolblij dat ze hun last kwijt kunnen. Er zijn momenten dat ze zich afvragen, hebben de mannen zelf niets recht te zetten uit hun eigen verleden? Is er niets onverwerkt dat zij met zich meedragen? Wij? Nee hoor, valt reuze mee, zo erg was het niet. Een kerel klaagt niet graag. De vrouwen kunnen het zich nauwelijks indenken, maar ja, zo vrolijk en begrijpend wordt er naar ze geluisterd, dan zal het wel zo zijn als de mannen zeggen. Hun hele hebben en houden komt op tafel, met wie ze vroeger waren, hoe vreselijk de laatste verhouding was, en die keer daarvoor. Heerlijk, eindelijk, een man die me begrijpt, denkt zo'n vrouw. Ze heeft het over jullie twee en wat zij met een ander had, de rotstreken die zijn geflikt. Jij vertelt ook een beetje wat je met een ander had, niet te veel, laat de hond lekker slapen. Drie maanden duurt de idylle, dan komt het nu, het hier. Met oorverdovend gekraak stort het knikkende kaartenhuis in. Als de stofwolken zijn opgetrokken, wat staat daar temidden van de puinhopen? De missie van de man: Laat Je Niet Kennen, Je Kan Het, Je Krijgt Ze Nog Wel. Doodmoe ben ik. Een levenlang je mannetje staan, al die momenten dat het je ontglipt. Ik kan niet meer.

Ergens zit een knop. Dat is niet zo, maar stel. Op je lijf zit een knop. Dat is misschien te link, je stoot je een keer aan een tafelrand en die knop wordt ingedrukt. Beter ergens anders, op een geheime plek, alleen jij weet waar. Er zit een kastje overheen, en een slot, ja een slot. Met een cijfercombinatie, nee, cijfers kunnen vergeten worden, sleu-